

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 12.839 van 19 juni 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 11 februari 2008 waarbij de afgifte van een visum gezinshereniging geweigerd wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 16 april 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LARDINOIS, die loco advocaat S. SHAH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. FIERENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 23 augustus 2006 diende verzoekster een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging op basis van artikel 10 bis, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 februari 2008 besliste de gemachtigde van de minister de in punt 1.1. vermelde aanvraag te weigeren. Verzoekster werd naar eigen verklaringen op 18 februari 2008 in kennis gesteld van deze beslissing.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Verzoekster is een onderdane van Bangladesh die in de Belgische ambassade te New Delhi, India een aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van een visum gezinshereniging. De akte van betekening van de bestreden beslissing, zoals overgemaakt door verzoekster, vermeldt als datum, 12 februari 2008. De Raad stelt echter aan de hand van de akte van betekening vast dat de bestreden beslissing verzonden werd naar het thuisadres van verzoekster in Bangladesh. Verzoekster stelt dat zij de bestreden beslissing ontvangen heeft op 18 februari 2008. Gelet op het gestelde in punt 3.4. en gelet op het feit dat er enige dagen kunnen verlopen alvorens briefwisseling uit India toekomt in Bangladesh, wordt de betekening van de bestreden beslissing op 18 februari 2008 als bewezen geacht.

De Raad stelt derhalve ambtshalve vast dat het op 18 maart 2008 ingestelde beroep tegen de bestreden beslissing tijdig is.

3. Over de rechtspleging

3.1. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat op 21 maart 2008 een afschrift van het verzoekschrift door de griffie per drager tegen ontvangstbewijs werd overgemaakt aan de verwerende partij.

3.2. Artikel 39/72, §1, eerste lid, juncto artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: *“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”*

3.3. De verwerende partij stuurt het administratief dossier per bode naar de Raad op 8 april 2008, zijnde ruimschoots na het verstrijken van de termijn bepaald in voormeld artikel 39/72, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3.4. Derhalve dient de sanctie bepaald in artikel 39/59, §1 van de vreemdelingenwet toegepast te worden, dat luidt als volgt: *“Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.”*

3.5. Verzoekster heeft uit eigen beweging op 30 april 2008 een repliekmemorie verzonden naar de Raad. Zoals hierna zal blijken wordt te dezen artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegepast, wat inhoudt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tesamen behandeld worden in korte debatten. Gelet op het voorbarig karakter van de repliekmemorie alvorens uitspraak van de Raad over de toepassing van de artikelen 36 en 37 van voormeld koninklijk besluit, wordt zij ambtshalve uit de debatten geweerd.

3.6. Waar verzoekster in haar verzoekschrift opteert voor de Franse taal als “proceduretaal” dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt: *“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een*

bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

3.7. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3.8. Overeenkomstig artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet staat het verzoeker wel vrij om voor zijn akten en verklaringen de taal te gebruiken welke hij verkiest. De raadsman die verzoeker bijstaat of vertegenwoordigt dient evenwel ter terechtzitting de proceduretaal te hanteren in zijn mondelinge toelichtingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 123).

Ter terechtzitting werd zonder dat gewag werd gemaakt van het gestelde in punt 3.6. door verzoeksters raadsman gepleit in het Nederlands.

3.9. Verzoekster vraagt het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand.

3.10. In de huidige stand van zaken heeft de Raad geen bevoegdheid om zich uit te spreken over een verzoek betreffende het verlenen van de kosteloze rechtsbijstand.

3.11. Verzoekster vraagt de Raad verwerende partij te veroordelen tot de gerechtskosten.

3.12. De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en kan derhalve niet ingaan op dit verzoek.

3.13. Verzoekster vraagt de publicatie van onderhavig arrest, gelet op het belang voor de rechtspraak of het juridisch onderzoek dat dit arrest zou kunnen hebben en verwijst hierbij naar de artikelen 20 tot 22 van het PR RvV (koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

3.14. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster niet aantoont op welke wijze onderhavig arrest van belang zou zijn voor de rechtspraak of het juridisch onderzoek. Artikel 21 van het PR RvV bepaalt verder uitdrukkelijk dat de eerste voorzitter erover waakt dat het geheel van de voor de rechtspraak relevante rechtspraak ter beschikking wordt gesteld van derden. Het is dus de taakstelling van de eerste voorzitter van de Raad zelf om relevante rechtspraak aan te bieden aan de rechtspractici teneinde hen de mogelijkheid te bieden dit te kennen en te analyseren. Het verslag aan de Koning bij het voormeld koninklijk besluit van 21 december 2006 stelt dat het de eerste voorzitter van de Raad is die bepaalt of een arrest al dan niet belang heeft voor de rechtspraak of het juridisch onderzoek. Het is derhalve de eerste voorzitter van de Raad die bepaalt of een arrest gepubliceerd wordt of niet. Van verzoekers vraag wordt derhalve slechts akte genomen.

4. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

4.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…) Op datum van 23/08/2006 werd er op basis van artikel 10bis§2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend voor mevrouw B.K., geboren te M. B., Bangladesh; Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 28/01/2006 werd afgesloten met de heer U.M.A., geboren te A.A., Myanmar;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens het toepasselijk recht en in het bijzonder rekening houdende met de artikels 18 en 21;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde - exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde.

Overwegende dat volgende feiten duidelijk aantonen dat artikel 146 bis van het B.W. van toepassing is ;

Er heerst een leeftijdsverschil van maar liefst 19 jaar tussen beide echtgenoten;

De heer U. woonde, op het ogenblik van zijn huwelijk met de aanvraagster, nog samen met een andere vrouw met wie hij 2 kinderen heeft;

De heer U. heeft geen enkele kennis over zijn echtgenote: zo kent hij haar geboortedatum niet en vergist hij zich in haar leeftijd;

De man gaf een vriend de opdracht om zich naar Bangladesh te begeven teneinde zijn echtgenote te ontmoeten;

Vervolgens telefoneerde de man naar de vader van de vrouw teneinde voor te stellen zijn dochter te huwen;

Het huwelijk werd afgesloten in afwezigheid van de heer U.: de man verklaart immers België nooit te hebben verlaten sinds zijn aankomst in 1999. Het visumdossier bevat evenwel geen volmacht hiertoe.

Beide echtgenoten hebben elkaar nog nooit gezien.

Op basis van de elementen overgemaakt door de Belgische Ambassade en het gevoerde politieonderzoek besluit het Parket van de Procureur des Konings te Brussel (ref. BR.426/EC/07) dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Het Parket weigert dan ook het huwelijk te erkennen. Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen B.K. en U.M.A. afgesloten huwelijk te erkennen in België en opent het niet het recht op gezinshereniging;

Overwegende dat betrokkene evenmin het vereiste attest van voldoende huisvesting (het voorgelegde attest vermeldt niet de naam van de aanvraagster) noch het vereiste bewijs van ziektekostenverzekering conform de wetgeving kan voorleggen; Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

4.2. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 10 bis “en volgende” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.), alsook “de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat vereist dat rekening gehouden wordt met alle elementen van het dossier “(“... du principe de bonne administration qui exige de statuer en tenant compte de tous les éléments dus dossier”), “van de beginselen van behoorlijk bestuur en proportionaliteit, van machtsoverschrijding, van een rechtsfout, van de illegaliteit van de akte voor wat betreft zijn motieven” (“des principes de bonne administration et de proportionalité, de l’excès de

pouvoir, de l'erreur de droit, de l'illégalité de l'acte quant aux motifs'), afzonderlijk of tesamen genomen.

4.3. In een eerste onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om een machtiging tot voorlopig verblijf te bekomen op grond van artikel 10 bis, §2, van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat haar echtgenoot gemachtigd is tot een verblijf voor beperkte duur in het Rijk. Verzoekster vervolgt dat haar huwelijk in Bangladesh gesloten werd conform de aldaar geldende formele vereisten. Verzoekster citeert de artikelen 18 en 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) en betoogt dat noch het parket noch de administratie aangegeven hebben in welke mate de huwelijksakte strijdig is met de openbare orde. Verzoekster vervolgt dat niet betwist wordt dat haar huwelijksakte een authentieke akte is en dat de uitvoerbare kracht ervan dient erkend te worden in België. Verzoekster betoogt verder als volgt:

« (...) Que les éléments avancés par la partie adverse ne seraient être de nature à justifier le refus de reconnaissance de la force exécutoire de l'acte de mariage de la requérante en Belgique ;

Qu'en effet, ni la différence d'âge entre la requérante et son époux, ni le fait que Monsieur ULLAH aurait habité avec la mère de ses deux enfants au moment où il a donné son consentement au mariage, ni le fait qu'il s'agisse d'un mariage traditionnel bengali, ni le fait que Monsieur ULLAH n'aurait pas été en mesure de donner la date de naissance exacte de la requérante, ni le fait que les époux ne sont jamais vu avant le mariage, ne sont de nature à justifier la non reconnaissance de la validité du mariage de la requérante et de sa force exécutoire en Belgique ;

Qu'ainsi on ne voit pas en quoi le fait d'avoir une différence d'âge de 19 ans serait relevant:

Qu'il convient par ailleurs de souligner que la requérante est de nationalité bengali tandis que son époux est de nationalité Myanmar ;

Que les us et coutumes relatives au mariage sont bien évidemment forts différentes de celles qui sont adoptées en Belgique ;

Qu'il convient de souligner qu'il ne faut en aucun confondre. comme semble le faire la partie adverse, entre un mariage du type arrangé avec le mariage dit en blanc ;

Qu'en effet, dans de nombreux pays (de même que dans une certaine partie de la noblesse en Belgique) les mariages sont souvent arrangés par les familles ou par des intermédiaires qui peuvent garantir la moralité ;

Qu'au Bangladesh et en Myanmar, tout comme en Inde, au Népal et au Pakistan, il s'agit même de la grande majorité des mariages qui y sont célébrés ;

Que ces mariages traditionnels ne sont en rien contraire à l'ordre public belge ;

Que dès lors qu'ils ont pour but de créer une communauté de vie durable et que les consentements sont réels, ces mariages sont parfaitement valables et doivent produire leur effets en Belgique ;

Que la requérante n'a jamais affirmé que Monsieur U. était présent au moment du manège;

Qu'en effet, ce dernier est toujours dans l'impossibilité de voyager dès lors que les autorités birmanes ne délivrent pas de passeport aux demandeurs d'asile ;

Que c'est la raison pour laquelle il s'est fait représenter à son mariage comme le prévoit la législation bengali et comme l'atteste Pacte de mariage en son point 9;

Qu'il a donné son consentement par téléphone le jour du mariage et en présence des témoins;

Que ce genre de mariage est parfaitement régulier au regard de la législation du Bangladesh, puisque Pacte de mariage y a été établi et transcrit;

Que tous éléments du dossier démontrent la réalité du mariage de la requérante et de son époux ;

Que rien ne permet de déduire, comme le fait à tort l'administration, que la requérante et son époux n'ont pas l'intention de créer une communauté de vie entre eux ;

Que cette déduction, outre le fait qu'elle ne correspond nullement à la réalité, ne peut en aucun être faite sur pied des éléments retenus par la partie adverse ;

Que cette déduction est au demeurant parfaitement prématurée puisqu'elle faite avant même d'avoir pu contrôler la réalité et l'effectivité de la cohabitation entre les époux puisque le visa même est refusé ;

Que ce faisant, la partie adverse préjuge sur l'intention réel de la requérante et de son époux;

Qu'en effet, rien n'empêchait la partie adverse de délivrer le visa et de contrôler ensuite la réalité de la cellule familiale ;

Attendu que la décision fait grief à la partie requérante de n'avoir pas déposé les attestations de logement suffisantes et de la mutuelle qui soient conformes;

*Que si les documents produits par la requérante ne satisfaisaient pas la partie adverse, rien ne lui empêchait de réclamer les documents plus appropriés ;
Que dès lors que rien n'a été précisé a la requérante a cet égard, ce grief ne peut justifier le refus de la délivrance du visa sollicité par la partie requérante ;*

4.4. In een tweede onderdeel van het middel stelt verzoekster dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op haar recht op privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het E.V.R.M. en de artikelen 23 en 24 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten. Verzoekster betoogt als volgt:

*“(…) Qu'en effet, l'acte attaqué porte une atteinte disproportionnée a la vie familiale de la requérante et de son époux et viole ainsi les dispositions internationales et internes précitées ;
Que la partie requérante a en effet son époux en Belgique ;
Qu'elle est au regard non seulement de la législation bengali mais surtout au regard de tout son milieu sociale valablement marié a son époux ;
Qu'elle est contrainte de vivre séparée de son époux et de ses deux belles-filles ;
Que cette séparation est bien évidemment très mal vécue tant par la requérante que par son époux ;
Que l'acte attaque revient en effet à ruiner la vie de famille que la partie requérante a avec son époux ;
Que bien que les époux soient mariés depuis janvier 2006, la requérante n'est toujours pas en mesure de rejoindre son époux ;
Que tout au long de la jurisprudence, la Cour s'est efforcée de donner au concept de vie familiale un sens utile, en effet, les Etats partis ont a leur charge, une obligation générale « d'agir de manière a permettre aux intéressés de mener une vie familiale normale » (arrêt Marcx, 13 juin 1979, A.31, GA, n° 16, § 31 et arrêt Johnston, 18 décembre 1986, A. 112, GA, n° 27, § 72);
Que la Cour, a ainsi largement étendu les obligations que l'État tient de l'article 8 de la Convention Européenne, entraînant ainsi une violation de la dite Convention, par la non adoption de mesures positives quant a l'exercice effectif des droits a la vie privée et familiale (arrêt Hokkannem, 23 septembre 1994. A.299 A. JCPG, 1995. L 3823, n° 32);
Que la partie requérante estime la décision notifiée le 18 juillet 2007 est contraire a l'article 8 de la Convention européenne et son interprétation évolutive, telle que dégagée par la Cour européenne qui vise a assurer la modernité de la Convention, dont le but même est de garantir et encourager le développement des droits de l'homme ;
Que manifestement, la responsabilité de l'État beige peut être engagée en raison de la non-exécution d'une obligation positive, telle l'obligation d'autoriser les membres de la famille a résider ensemble ;
Que la décision attaquée a manifestement été prise sans une quelconque appréciation de l'intérêt de la vie privée et familiale, en ce que son exécution aurait pour effet de compromettre, par ce fait même, les relations que la partie requérante entretient avec son époux, ce qui serait incontestablement contraire a son intérêt et a la C.E.D.H. ;
Que la partie requérante, en tant qu'épouse d'un ressortissant autorisé de séjour en Belgique et au vu du dossier administratif, se trouve dans les conditions légales pour rejoindre son époux et obtenir un visa de regroupement familial sollicité ;
Que l'acte attaque constitue dès lors une ingérence disproportionnée dans l'exercice des droits de la partie requérante au séjour, au respect de sa vie privée et familiale, au travail, a l'instruction, a la sécurité sociale, a la protection de la santé et a l'aide sociale, médicale et juridique ainsi qu'a l'épanouissement culturel et social.
Que la mesure de cette disproportion doit pouvoir être constatée par le Conseil du Contentieux des Etrangers conformément aux articles 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, l'article 22 de la Constitution et par les articles 23, 24 du Pacte international relatif aux droits civils et politiques;. En telle sorte que l'acte attaque doit être annulé et, entre-temps, suspendu.”*

4.5. Artikel 27, §1, eerste lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt wat volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

4.6. Artikel 21 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt het volgende:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

4.7. Uit artikel 27 WIPR volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat artikel 27 WIPR van toepassing is – en in het bijzonder de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – ingevolge voormeld artikel de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cfr. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

4.8. Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid, WIPR, te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR.

4.9. De Raad stelt op basis van de bestreden beslissing vast dat de weigering tot afgifte van het visum gezinshereniging enerzijds steunt op de weigering tot erkenning van de huwelijksakte en anderzijds op de vaststelling dat verzoekster noch het vereiste attest van voldoende huisvesting overmaakt, noch het vereiste bewijs van ziektekostenverzekering.

4.10. Voor zover de weigering van de afgifte van het visum gezinshereniging steunt op de weigering tot erkenning van de huwelijksakte, dat op zich volstaat om de bestreden beslissing te schragen, en verzoekster in haar middel de geldigheid van de niet-erkenning van de huwelijksakte betwist, dient gesteld te worden dat overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, de rechtsmacht van de Raad uitgesloten is indien de wetgever een beroep heeft open gesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid. Artikel 27, §1, derde lid, WIPR, bepaalt dat “ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep kan worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.” De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege de verwerende partij tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is.

4.11. Te dezen volstaat de vaststelling dat de weigering tot erkenning van de huwelijksakte de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Gelet op het gestelde in punt 4.10 kan de Raad geen wettelijk toezicht uitoefenen op de motieven die aanleiding gegeven hebben tot de niet-erkenning van de huwelijksakte. Derhalve kan in dit verband de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht niet nagegaan worden. Ten overvloede, in de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk

voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring er voor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

4.12. Voor zover de weigering van de afgifte van het visum gezinshereniging steunt op de vaststelling dat verzoekster een attest van voldoende huisvesting heeft overmaakt waarin haar naam niet vermeld wordt en dat verzoekster niet het vereiste bewijs van ziektekostenverzekering heeft overgemaakt conform de wetgeving, dient de Raad vast te stellen dat dit overtollige motieven betreffen van de bestreden beslissing. Kritiek op het overtollige motieven kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.13. Verzoeksters opwerping dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 bis van de vreemdelingenwet kan niet gevolgd worden. Het gegeven dat verzoekers echtgenoot gemachtigd is tot een verblijf voor beperkte duur in het Rijk wordt niet betwist in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing strekt ertoe te stellen dat verzoeksters huwelijk een schijnhuwelijk is, enkel gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, reden waarom verzoeksters huwelijksakte niet erkend wordt. In dit verband dient rekening gehouden te worden met artikel 10 ter §3, van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: “(...) § 3. De minister of zijn gemachtigde kunnen beslissen om de aanvraag tot machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden te verwerpen, hetzij om dezelfde redenen als de redenen bedoeld in artikel 11, § 1, 1° tot 3°, hetzij indien de vreemdeling de andere voorwaarden van artikel 10bis niet of niet meer vervult, hetzij indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt heeft, fraude gepleegd heeft of onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van die machtiging, hetzij indien vaststaat dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat hij het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.” Uit artikel 10 ter, §3, van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvraag om een visum gezinshereniging, gebaseerd op artikel 10 bis van de vreemdelingenwet, kan geweigerd worden indien het huwelijk uitsluitend werd afgesloten opdat de vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen, wat in casu werd vastgesteld.

Het eerste onderdeel van het middel is deels onontvankelijk deels ongegrond.

4.14. Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

4.15. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat zij valt onder de toepassings sfeer van artikel 8 E.V.R.M. Verzoekster verblijft in Bangladesh en haar echtgenoot verblijft in België. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift zelf aan dat ze haar echtgenoot in België nog niet heeft kunnen vervoegen. Er is dus geen sprake van zelfs maar een beginnend feitelijk

gezinsleven, noch tussen verzoekster en haar echtgenoot, noch tussen verzoekster en haar twee schoondochters. Het feit van een sociaal erkend huwelijk te hebben in Bangladesh volstaat niet in dit verband. Ten overvloede, artikel 8 EVRM laat een inmenging in het gezinsleven toe, indien dit noodzakelijk is om de openbare orde te beschermen. De bestreden beslissing strekt ertoe te stellen dat verzoeksters huwelijk een schijnhuwelijk is, enkel gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, reden waarom de huwelijksakte niet erkend wordt. De instelling van het huwelijk raakt de Belgische internationale openbare orde. Door de afgifte van een visum in een geval waar een schijnhuwelijk wordt vastgesteld, zou de Belgische internationale openbare orde geschaad worden. Verzoekster privé-belangen zijn ondergeschikt aan de bescherming van deze openbare orde. Uit artikel 8 E.V.R.M. kan voorts geen algemene verplichting worden afgeleid voor Staten om gezinshereniging toe te laten op hun grondgebied. De door verzoekster ingeroepen arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hebben geen betrekking op situaties die gelijkaardig zijn aan die van verzoekster. Aangezien er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 E.V.R.M. diende de bestreden beslissing niet na te gaan of de afwijking van artikel 8 van het E.V.R.M. evenredig is met het nagestreefde doel. Voor zover verzoekster in fine van haar verzoekschrift verwijst naar artikel 22 van de Grondwet en de artikelen 23 en 24 van Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten dient de Raad vast te stellen dat verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepalingen geschonden werden door de bestreden beslissing. Bovendien behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om aan rechtstreekse grondwetstoetsing te doen. Ten overvloede verwijst de Raad naar het gestelde inzake de toepassing van artikel 8 E.V.R.M.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

4.16. Voor zover verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 6, 8 en 13 van het E.V.R.M. is het middel onontvankelijk aangezien verzoekster verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepalingen schendt. Voor zover verzoekster met *“de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat vereist dat rekening gehouden wordt met alle elementen van het dossier”* (*“... du principe de bonne administration qui exige de statuer en tenant compte de tous les éléments dus dossier”*), de schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, is het middel eveneens onontvankelijk, aangezien verzoekster verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepalingen schendt. Voor zover verzoekster de schending aanvoert van *“de beginselen van behoorlijk bestuur en proportionaliteit, van machtsoverschrijding, van een rechtsfout, van de illegaliteit van de akte voor wat betreft zijn motieven”* (*“des principes de bonne administration et de proportionalité, de l’excès de pouvoir, de l’erreur de droit, de l’illégalité de l’acte quant aux motifs”*) is het middel onontvankelijk aangezien verzoekster verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde beginselen schendt en het de Raad niet toekomt dit te gaan puren uit verzoeksters betoog. Voor zover verzoekster de schending aanvoert van artikel 10 bis *“en volgende”* van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster verzuimt uiteen te zetten welke artikelen behalve artikel 10 bis van de vreemdelingenwet geschonden worden door de bestreden beslissing. De Raad acht derhalve de verwijzing in het middel naar de op artikel 10 bis volgende artikelen van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Verwijzend naar het gestelde in de punten 4.1 tot en met 4.15. acht de Raad het middel voor het overige deels onontvankelijk deels ongegrond.

4.17. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,

wnd. kamervoorzitter, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. F. TAMBORIJN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. TAMBORIJN.

M.EKKA